Ang Pagtanggap: Balik sa Aklat

W. Bunting

Salin sa Tagalog ng “Reception: Back to the Book”

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Ang Pagtanggap

Ang paksang "Pagtanggap" ay isa na paminsan-minsan ay nagdulot ng maraming talakayan sa mga assembly ng bayan ng Diyos.

May mga naniniwala na dapat nating tanggapin sa Dulang ng Panginoon ang lahat ng nagpapahayag ng Pangalan ni Cristo, nagpakita man sila o hindi ng pagnanais na sumunod sa Salita ng Diyos—halimbawa, tungkol sa Bautismo—at ito ay kahit wala silang anumang balak na putulin ang kanilang di-maka-Kasulatang kaugnayang pang-iglesya. Iginigiit nila na dahil ang batayan ng pakikisama ay ang buhay kay Cristo, walang sinumang may ganitong buhay ang dapat tanggihan sa Hapunan, basta't siya ay malinis sa pamumuhay at matatag sa doktrina sa tinatawag nating "Mga Pundamental."

Ang mga nagtataguyod ng pananaw na ito ay hindi nag-aatubiling ipahayag na ang mga kapatid na ang gawi ay hindi kaayon ng kanilang pinaniniwalaan ay lumayo na sa mga prinsipyo ng Kasulatan, at na ang kanilang kahigpitan ay isa sa mga hadlang ngayon sa pagpapala sa ating mga assembly. Kaya nananawagan sila sa atin na gibain ang mga hadlang na ito at "buksan ang ating mga pinto, ang ating mga bisig at ang ating mga puso sa lahat ng anak ng Panginoon saanman."

Umaasa kami na ang sumusunod na mga dahilan kung bakit marami sa amin ang hindi sumasang-ayon sa pananaw na ito ay gamitin ng Panginoon upang mapanatag ang isip ng ilan sa Kanyang minamahal na bayan na nalilito sa banggaan ng mga opinyon sa paksang ito, at upang patatagin sila sa isang aspeto ng

katotohanan na dapat ay "lubos na pinaniniwalaan sa gitna natin." Ito ang aming mga dahilan:

Ang Kaso ng Isang Estranghero

1. Ang taong nagnanais na makibahagi sa pagpuputol-putol ng tinapay ay maaaring lubos na estranghero, o kaunti lamang ang nakakakilala, sa mga banal na kasama niyang nais umalaala sa Panginoon. Sa maikling panahong karaniwang mayroon ang matatanda upang kausapin ang ganoong tao bago magsimula ang pulong, hindi makatwirang asahan na matitiyak nila na siya ay tunay na kay Cristo at na walang dahilan upang siya ay tanggihan. Imposible ang ganoong pagsisiyasat, at dahil ganito ang kalagayan, ang prinsipyong "Huwag kang magmadali ng pagpapatong ng kamay sa kanino mang tao" (1 Tim. 5. 22, R. V.) ay tiyak na dapat gumabay sa kanilang pagtingin sa kanya.

Pagkakaisa sa Assembly

2. Kahit kilala ang panauhin ng ilan sa assembly at inirerekomenda nila siya, ang ibang kaanib ng kapulungan, na sa pagbubukas ng pulong ay walang pagkakataong magpahayag ng kanilang saloobin, ay maaaring may alam na mga katotohanan tungkol sa kanya na sapat na upang siya ay tanggihan. Ano kaya ang madarama nila kapag nakita nilang ipinapasok siya? Masusugatan ang kanilang budhi. Maaaring sila ay matisod. At sa anumang kaso, mahahati ang assembly at hindi na "nangalulubos sa isa lamang pagiisip at sa isa lamang paghatol" (I Cor. 1. 10). Bukod dito, mapapalungkot ang Espiritu, at dahil dito ay mahahadlangan ang mismong layunin ng kanilang

pagtitipon. Sa katunayan, ang huling kahihinatnan ay maaaring pagkakahati sa assembly.

Pag-iimbita ng mga Kaibigan

3. Sa karamihan ng kaso, dahil lamang sa mga kaibigang nag-imbita kaya nais ng ganitong mga tao na makibahagi sa Pista. Walang pagsasanay ng kaluluwa sa kanilang panig tungkol sa pagsunod sa Salita, walang pagkakumbinsi na ito ay "utos ng Panginoon." "Nagpuputol-putol sila ng tinapay" bilang kilos lamang ng Cristianong paggalang, o dahil maginhawa ito sa sandaling iyon. Ang kanilang ginagawa ay hindi bunga ng pagpapasakop ng puso sa "pagkakilala ng kaniyang kalooban," sapagkat kung gayon ay darating sila upang manatili. Paano magiging kalugud-lugod sa Panginoon ang ganitong paglilingkod? Hindi ba dapat hayaan muna ang ganito na "sumakop sa kalagayan ng hindi marunong" (I Cor. 14, 16) hanggang sila ay maturuan "nang lalong ganap sa daan ng Dios?" Ang sabihing "Ang pakikibahagi sa Hapunan ng Panginoon ay hindi nakasalalay sa antas ng kaalaman," at na dapat nating "gawing batayan ng pakikisama ang buhay, hindi ang liwanag," ay mga pahayag na, kung walang paglilinaw, ay maaaring lubhang nakapanlilinlang. Sapagkat anong kasiyahan ang matatagpuan ng Diyos sa aking paglilingkod kung hindi ito nagmumula sa pagtuturo ng Espiritu, na siyempre ay nangangahulugan ng kaunting antas ng kaliwanagan?

Tungkol naman sa mga nag-iimbita sa kanila, maitatanong: ano ang mangyayari kung ang lahat sa assembly ay gagamit ng ganitong pribilehiyo? "Isang kakatwang kaldero ng isda ang ating kahihinatnan," gaya ng minsang sinabi ng yumaong si G. W. J. McClure

nang talakayin niya ang puntong ito. Di magtatagal, ang kalituhan ang papalit sa pamamahala at kaayusan sa assembly ng Diyos.

"Paminsan-minsang Pakikisama"

4. Kapag tayo ay bumaling sa Kasulatan, wala tayong natatagpuang halimbawa roon ng tinatawag ngayong "paminsan-minsang pakikisama." Kailanman sa Mga Gawa, na sumasaklaw sa unang 30 taon ng kasaysayan ng Iglesya, ni sa mga Sulat, ay hindi natin nababasa ang ganoong bagay. Ang nababasa natin ay "sila'y nagsipanatiling matibay . . . sa pagpuputolputol ng tinapay" (Gawa 2, 42), at na si Saulo, matapos madala sa assembly sa Jerusalem, "ay kasama nila na pumapasok at lumalabas" (Gawa 9, 28). Ang ganitong pagtanggap ay "gaya naman ni Cristo na tumanggap sa atin," at "sa ikaluluwalhati ng Dios" (Roma 15, 7); ngunit ang pagtanggap sa mga "walang balak na makiisa sa kapulungan," kundi dumadalo lamang kapag maginhawa, at pagkatapos ay bumabalik sa kanilang sariling sekta upang suportahan ang mga prinsipyong lubos na salungat sa prinsipyo ng assembly, ay hindi ang isa ni ang isa pa.

Dalawang Bilog ng Pakikipag-isa

5. Ang gawing pagtanggap sa mga taga-labas sa ganitong paraan ay nangangahulugan na sa assembly ay hindi lamang may dalawang uri ng pagtanggap, kundi dalawang bilog ng pakikipag-isa—isang panloob at isang panlabas—na kilala sa ilang lugar bilang "permanenteng pakikisama" at "paminsan-minsang pakikisama." Ang ganitong mga pagkakaiba ay hindi lamang walang suporta sa Kasulatan, kundi tahasang salungat sa

malinaw na turo ng mga Sulat, lalo na ng 1 Corinto, kung saan mahigpit na iginigiit ang pagkakaisa sa assembly. Bukod dito, maaari itong humantong sa malulubhang komplikasyon. Halimbawa, kung matapos mapasa panlabas na bilog na ito nang ilang panahon ay hindi magpasyang pumasok sa ganap na pakikisama ang taong iyon, ipagpapatuloy ba niya ang pribilehiyo ng "pagpuputol-putol ng tinapay" kung kailan niya gusto, o daranasin ba niya ang kahihiyan na mailipat sa "upuan sa likod?" At kung mahulog siya sa hayag na kasalanan, paano isasagawa ang disiplina? Mula saan siya "aalisin?"

Kaduda-dudang Pagtuturo

6. Sa iba't ibang denominasyon ay maraming Cristiano na kilalang matatag sa pananampalataya, ngunit may hawak na mga doktrina at teorya sa mahahalagang bagay na pinaniniwalaan naming lubos na di-maka-Kasulatan. Kung ang ganito ay tatanggapin sa Dulang ng Panginoon, hindi ba nila sasamantalahin ang kalayaan sa ministeryo na umiiral sa ating mga pulong upang ipahayag doon ang kanilang mga pananaw? Sapagkat hindi natin maipapasok ang isang tao sa bilog ng pakikisama at kasabay nito ay pagbawalan siya, alisan ng kalayaang sabihin ang kanyang pinaniniwalaan. Ang ilan sa kanila ay maaari pang gawin ito nang buong kapayakan, hindi iniisip na may tututol sa kanilang mga pananaw sa mga naroroon. Ngunit mangyari man o hindi ang ganoong posibilidad, ang ganitong uri ng pagtanggap ay katumbas ng pag-iiwang bukas sa pinto ng assembly para sa kaduda-dudang pagtuturo. At ang Diyos, na masigasig para sa Kanyang Katotohanan, ay hindi sasang-ayon sa ganitong kaluwagan. Kung "ang kaunting lebadura ay nagpapakumbo sa buong

limpak" (Gal. 5, 9), ayaw Niyang mahaluan ng kahit kaunting bahid nito ang pagkain ng Kanyang mga anak. Naiisip natin ang maraming talata ng Kasulatan na nagpapahayag ng banal na pagkainip sa pagtuturong hindi kaayon ng Salita ng Diyos. Kaya may pananagutan ang matatanda na tiyakin, hangga't kaya nila, na nakasara ang pinto ng assembly laban dito.

Ang Pagtanggap ay Laging sa Assembly

7. Hindi lamang walang sinasabi ang Kasulatan tungkol sa "paminsan-minsang pakikisama," kundi hindi ito kailanman nagsasalita tungkol sa pagtanggap sa Dulang ng Panginoon. Maaaring kakatwa itong pakinggan, ngunit totoo, sapagkat bagaman inihaharap ng Bagong Tipan ang iba't ibang aspeto ng pagtanggap, wala itong sinasabi tungkol sa pagtanggap sa Pagpuputol-putol ng Tinapay. Ang itinuturo nito ay ang pagtanggap sa assembly, upang makibahagi sa mga pananagutan, gawain at pribilehiyo nito, na isa rito ang Hapunan ng Panginoon; isang napakaibang bagay, gaya ng nakikita natin sa Gawa 2. 41, 42; 9. 27, 28; Roma 14, 1. Maging ang mga Cristianong dumadalaw lamang noong panahon ng mga Apostol ay tinanggap, hindi lamang sa Dulang ng Panginoon, kundi sa pakikisama ng assembly, gaya ng ipinakikita ng Gawa 15, 4; Roma 16, 1, 2; III Juan 9, at iba pa.

Ang Huwaran

Sa buong aklat ng Mga Gawa ay ibinigay sa atin ang Banal na huwaran, na dapat nating sundin sa ating patotoo para sa Panginoon kung nais nating maging kalugud-lugod sa Kanya. Ayon sa huwarang ito, ang magkakasunod na hakbang ng pagsunod ay:—

Pagbabalik-loob, Bautismo, Pagtanggap sa Pakikisama ng Assembly, at bahagi ng huli ang "pagpuputol-putol ng tinapay" at "mga pananalangin" (Gawa 2, 42). Mabuting tandaan na ang huwarang ito ay hindi kailanman binago o inayos upang umangkop sa panahon, at na ang kasalukuyang pagkakahati-hati ng mga banal ay hindi dahilan upang lumayo rito, gaya ng tila iniisip ng ilang kapatid. Bukod dito, naging karanasan namin na ang mga maka-Diyos na kaluluwa mula sa mga relihiyosong sistema ay hindi tumututol na matanggap sa assembly ayon dito, kahit mangahulugan ito ng pag-upo sa "upuan sa likod" nang ilang Araw ng Panginoon, basta't sila ay pakikitunguhan nang may paggalang at biyaya.

Balik sa Aklat

Kapansin-pansin na marami sa mga may hawak ng kung minsan ay tinatawag na pananaw ng "Bukas na Dulang" ay nagbibigay ng malaking diin sa mga turo ng ilang "naunang kapatid." Gayunman, ipinakikita lamang nito ang kahinaan ng kanilang paninindigan, sapagkat ibinigay sa atin ng Diyos ang Kanyang Salita bilang ating lubos na sapat na gabay. Marami sa mga "naunang kapatid" ang nabuhay hanggang sa mabago ang kanilang mga prinsipyo (bagaman tila nakakalimutan ito ng mga sumisipi sa kanilang mga akda), ngunit ang Salitang iyon ay nananatiling di-nagbabago at dapat na maging tanging batayan natin. Hindi ba panahon na upang bumalik tayo sa Aklat, yamang ang kapamahalaan nito ay tila wala na sa ministeryo ang lugar na dati nitong taglay? Halimbawa, sa isang kamakailang artikulo sa isa sa ating mga peryodiko, si G. M. Goodman, na nagtataguyod ng napakaluwag na paninindigan, ay sumisipi mula sa mga akdang mahigit 100 taon na ang tanda, at gumagawa ng malalawak na pahayag na wala siyang inihahaing patunay; ngunit sa mahigit 1,500 salita ay hindi niya pinatunayan ang kahit isang pahayag o argumento sa pamamagitan ng Salita ng Diyos. Walang kahit isang sipi ng Kasulatan sa kanyang artikulo mula simula hanggang wakas. Bahagyang bunga ng ganitong pagtuturo na maraming assembly ngayon kung saan, sa katwirang ang Dulang ng Panginoon ay para sa lahat ng bayan ng Panginoon, ang sinumang gumagamit ng pangalang Cristiano ay malayang makibahagi sa Pista ng Pag-alaala. Ang ganitong kaluwagan ay puno ng panganib para sa kinabukasan ng buhay-assembly, kaya ang mga babala

ng Gawa 20, 28-30 at Judas 4 ay kailangang idiin sa mga "huling araw" na ito.

Mga Mungkahi

Bago magtapos, narito ang ilang mungkahi na karapat-dapat pag-isipan ng bayan ng Diyos na nasa pakikisama ng assembly:

1. Na tayo ay maging tapat sa ating assembly, ibinibigay dito ang ating buong malasakit, at sinisikap sa bawat paraang maaari na itaguyod ang pagkakasundo at espirituwal na kagalingan nito.

2. Na ating "gayakan ang aral ng Dios na ating Tagapagligtas sa lahat ng mga bagay" (Tito 2, 10), at magpakita ng gayong mapagmahal na kalooban sa lahat ng banal na hindi kailanman masasabi nang totoo tungkol sa atin na tayo ay pormal, mapagmataas, kuntento sa sarili at makamundo, kundi ang patotoo tungkol sa atin ay "tunay na ang Dios ay nasa inyo" (I Cor. 14, 25). Sa gayon, ang ating mga assembly ay magkakaroon ng pang-akit sa mga Cristianong pagod na sa di-maka-Kasulatang kapaligiran ng mga denominasyon. Tungkol kay Asa ay nasusulat, "sapagka't sila'y nagsihilig sa kaniya na mula sa Israel na sagana, nang kanilang makita na ang Panginoon niyang Dios ay sumasa kaniya" (2 Cron. 15, 9).

3. Na nang hindi nagkukunwari tungkol sa katayuan bilang Iglesya, kundi "Na may buong pagpapakumbaba at kaamuan, na may pagpapahinuhod, na kayo'y mangagtiisan sa isa't isa sa pagibig" (Efe. 4, 2), ating "Ingatan ang huwaran ng mga mabuting salita" (2 Tim. 1, 13), na ipinagkatiwala sa atin, at na ipinagbibili ng marami nang napakamura ngayon.

4. Na habang nananatiling masipag sa ating paglilingkod kay Cristo, tayo ay maging higit na nababahala sa pagbibigay-lugod sa Panginoon kaysa sa pagkakaroon ng nakikitang pagpapala sa paglilingkod na iyon. Ang pinakamahalaga sa Kanya ay ang pagsunod (1 Sam. 15, 22), at bagaman pananagutan natin ang maging tapat, sa Diyos naman ang pagbibigay ng paglago. Ang tagumpay sa Kanyang gawain ay hindi dapat sukatin lamang sa kasalukuyang resulta. At para sa ating pampalakas-loob, tandaan natin na, basta't nananatili tayong tama sa kaluluwa, ang mahigpit na pagsunod sa Salita ng Diyos ay hindi maaaring maging hadlang sa pagpapala sa gawain ng Diyos.